

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil gerne begynde med at bringe Fællesudvalget min Tak for den Tendens, som har præget Udvalgsforhandlingerne, og som har været Udtryk for en redebon Villie fra et betydeligt Flertals Side til virkelig paa dette Omraade at søge nu at naa frem til et Resultat, saaledes at den fleraarige Vandring fra Ting til Ting af denne Sag kunde blive bragt til Ophør, og vi kunde naa til en Lovgivning, som i Sammenligning med den bestaaende betyder et Fremskridt. Det var jo ikke at vente, at man her skulde naa til absolut Enighed, thi selv om der er Enighed om at arbejde for Fremme af Ædruelighed i vort Folk, er der jo en betydelig Uenighed om, ad hvilke Veje dette bedst kan ske; det har jo fundet et ganske tydeligt Udtryk ogsaa i de Udtalelser, som her er blevet fremsat, ikke mindst de sidste, som blev fremsat af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen). Denne Uenighed har ogsaa fundet sit Udtryk i Indstillingerne fra Fællesudvalget og i de Betænkninger, som er afgivet af de forskellige Mindretal. Imidlertid er det mit Haab, at den Indstilling, som er kommet fra Flertallet om Ændringer i Lovforslaget, saaledes som det forelaa, da det sidst var til Behandling i det høje Ting, maa finde Tilslutning fra et Flertal, saa at vi som Resultat af denne Forhandling kan naa til en ny Lov om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke.

Jeg skal ogsaa under Hensyn til den begrænsede Tid, der kan være stillet til Disposition til Behandling af denne Sag, ikke gaa udførligt ind paa de Bemærkninger, som er fremsat af de ærede Ordførere for Flertal og Mindretal, og heller ikke skal jeg komme dybt ind paa de Ændringer, som foreslaas til Landstingets hidtidige Affattelse. Jeg skal, hvad §§ 10 og 13 angaar, kun bemærke, at det forekommer mig, at det er en heldig Middelvej, man her er gaaet, baade hvad angaar Varigheden af Bevillingerne, og hvad angaar Revisionen af Beværtervedtægten. Kravene i Henseende til Tidsrummet har jo været forskellige i de to Ting. Nu gaar man en Middelvej, som forhaabentlig vil kunne samle et Flertal.

Med Hensyn til Affattelsen af § 16 ønsker jeg at sige, at det, som Flertallet i 1ste Stykke foreslaar, er jo dette, at Indenrigsministeriets Afgørelse, naar en Bevillingssag har været forelagt for Ministeriet, skal være endelig. Meningen hermed er at hindre, at Andragere, som maatte

faa Afslag, bagefter skal kunne forsøge at gaa den Vej, som i mange Tilfælde staa aaben i Henhold til § 21, der handler om særlige Bevillinger og Tilladelser. I øvrigt er den Realitet, som ogsaa i det høje Landstings Affattelse fandtes i § 16, jo stadig fastholdt, nemlig at en Trediedel af Sogneraadets Medlemmer kan forlange Spørgsmaalet: Anbefaling eller Ikke-Anbefaling af en Beværterbevilling paa Landet afgjort ved Kommuneafstemning.

Hvad Udformningen af § 19 angaar, følger Fællesudvalgsflertallet Folketingets Affattelse ved Formuleringen af 2det Stykke, saaledes at Gæstgiverbevillinger paa Landet med Ret til Udskænkning af stærke Drikke kun maa meddeles med Sogneraadets Anbefaling, og saaledes, at Spørgsmaalet om Anbefaling kan afgøres efter Reglerne om Kommuneafstemning. Jeg mener, at det er et ganske rimeligt Skridt, der her gøres, idet Karakteren af de almindelige Beværtninger og Gæstgiverier ikke er saa forskellig, at der er Grund til at fastholde en forskelligartet Fremgangsmaade ved Behandlingen af saadanne Bevillingsspørgsmaal. I Virkeligheden ligger Forholdet jo saaledes, at den, der har en Gæstgiverbevilling, selv om han er aldrig saa omhyggelig med Hensyn til Sigtning af dem, han beværter, dog stedse kan komme ud for at være Lovovertræder og komme ud for en hel Række Tilfælde, hvor det virkelig ikke kan bebrejdes ham, om han serverer for Personer, som han i Henhold til sin Bevilling i Virkeligheden ikke har Ret til at servere for, idet det altid maa være et Skøn underkastet, hvor vidt denne Ret gaar, og i mange Tilfælde kan være umuligt for den paagældende at fælde en bestemt Dom over, hvorvidt han har Ret til at servere for bestemte Personer eller ikke.

Der har jo været en ret indgaaende Diskussion om § 21, der handler om Tildeling af særlige Bevillinger og Tilladelser. Her følger Flertallet Landstingets Affattelse, saaledes at der i Etablissementer, som tilhører Staten, og ligeledes paa Jernbanestationer kan meddeles Bevilling til Beværtning med Ret til Udskænkning af stærke Drikke imod Sogneraadets og Bevillingsnævnets Ønske. Der er naturligvis en ret stærk Utilfredshed overfor denne Bestemmelse hos de ærede Medlemmer, som ønsker endnu videregaaende Bestemmelser end dem, der kommer til at staa i den Lov, som jeg haaber skal fremgaa af denne Forhandling. Efter Folketingets Affattelse skulde jo overhovedet ingen § 21-